

PROLOG

PALATUL VERSAILLES, FRANȚA, 28 NOIEMBRIE 1973

Dacă clubul Electric Circus din Manhattan îți asaltează simțurile, la fel face și Sala Oglinzilor din Palatul Versailles, își zice Hawk în timp ce pășește hotărât în galerie alături de alți patru bărbați. Clubul te copleșește cu trupe precum Velvet Underground, care cântă atât de tare, încât simți muzica la fel ca pe o altă bătaie a inimii, cu artiști de circ care înghit flăcări de parcă ar fi acadele și cu jocuri de lumini țâșnind pe pereții drapați cu pânză, dându-ți impresia că încăperea se înclină spre interior și, un minut mai târziu, că tu ești cel care stă aplecat. Însă aici extravaganta e altfel; sunt atât de multe oglinzi, încât nu ai unde să te ascunzi. Hawk se vede prins din toate părțile și reflectat de o mie de ori sub plafonanele pictate, ca de catedrală – cele care te fac să te simți vinovat chiar și când nu ai făcut nimic rău.

Preț de o secundă, Hawk se întreabă neliniștit dacă la asta se va reduce totul – la convingerea că genul ăsta de istorie excesiv de elaborată determină supremația școlii franceze de modă, în timp ce de cealaltă parte, șase designeri americani încearcă să demonstreze că moda de astăzi înseamnă o rochie menită să se unduiască pe muzica celor de la Rolling Stones. Vrea ca Astrid să defileze alene în fața lor chiar acum și să demonstreze tocmai acest fapt.

Dar unde e Astrid?

Aruncă o privire spre Bill Blass, îmbrăcat ca întotdeauna în tweed și mirosind a tutun. Alături de el se află Oscar de la Renta, arătând sobru

în negru, naivul Stephen Burrows și Halston, cufundat în admirație față de propria persoană. Hawk are destulă minte cât să nu-i întrebe dacă au văzut-o pe Astrid.

— *Allons-y!* îi îndeamnă disprețuitor însoțitorul lor francez, de parcă ar fi preferat să fie alături de Yves Saint Laurent și restul echipei franceze, despre care toată lumea crede că o să-i bată atât de zdravăn pe americani, încât le vor face ferfeniță nu doar hainele, ci și pielea de pe ei.

Adevărul e că sunt zile când și Hawk crede la fel.

Și, parcă tocmai ca să-i confirme temerile, intră și Hubert de Givenchy, un tip de care Hawk nu auzise în urmă cu șase ani, dar cu care avusese destule ocazii să pălăvrăgească între timp. Arată elegant în costum și cravată, un designer francez atât de autentic, încât până și ridurile de pe fața lui par să fi fost plisate cu precizie de croitoreasă. Lui Hawk îi vine să-și tragă în jos mânecile puloverului său gri preferat, dar își amintește că are doar douăzeci și opt de ani și și-a câștigat dreptul de a fi acolo – ceea ce poate că dovedește doar cât de slabi sunt designerii din America.

Se uită din nou în jur după Astrid, înainte ca Sala Oglinzilor să-i trădeze îngrijorarea. Contrar tuturor așteptărilor, americanii trebuie să câștige în seara asta. Altfel, Hawk și Astrid nu vor fi niciodată împreună – iar asta e o idee la care nici măcar nu vrea să se gândească, darămite s-o vadă reflectată în toată blestemata aia de încăpere.

Hai, vino-ți în fire.

Își trece mâna peste bărbia nerasă și se străduiește să nu uite că este omul pe care revista *Life* l-a numit cel mai important designer de modă din toată America.

— *Bonjour*, îi întâmpină Givenchy, strângându-le mâinile; același gentleman ca întotdeauna. Mult noroc în seara asta!

Halston, căruia eticheta de gentleman i se potrivește cam tot atât cât i s-ar potrivi lui Hawk cea de conservator, mormăie: „Dobitoc îngâmfat“, iar Hawk vede pe fețele lui Blass și a lui de la Renta ușurarea că, măcar de data asta, sudalma lui Halston nu a fost de-a dreptul strigătoare la cer.

Și apoi oglinzile îi înfățișează lui Hawk o realitate mai crudă. O echipă de designeri americani alcătuită de fapt dintr-o mână de înfumați puși pe ceartă, reuniți pentru un spectacol la care asistă toată lumea,

de la Prințesa Grace de Monaco până la Ducesa de Windsor, precum și toate ziarele și revistele din America și Europa. Și iată-i acum la Palatul Versailles, pe cale să lupte pentru onoarea ca țara lor să fie încoronată drept capitala mondială a modei, când ei cinci abia dacă schimbă două vorbe și e o adevărată victorie atunci când Halston nu-i spune cuiva în față să se ducă-n mă-sa.

Și toată fericirea lui Hawk depinde de ei.

Oglinzile se schimbă din nou. Acum reflectă nu doar fața lui îngrozită, ci și o grămăjoară pe podea, lângă una dintre statui. Simte deodată un cuțit în inimă când deslușește în grămăjoara aceea încântătoarea rochie mulată albă la care o văzuse pe Astrid lucrând ieri, o rochie despre care credea că îi va face pe toți să o aplaude și să o aclame în sfârșit, acordându-i recunoașterea pe care o merită.

Dar de ce naiba este piesa centrală a colecției lui Astrid pe podeaua Sălii Oglinzilor?

Picioarele lui Hawk îl poartă mai departe. Străbate deja jumătate din sala sclipitoare până să mai observe cineva grămăjoara de pe podea.

Parcurge trei sferturi din distanță, când vede că o fâșie purpurie, de un roșu sălbatic, pătează acum mătasea rochiei.

Picioarele îi încremenesc în loc. Întoarce privirea. Dar, de jur împrejur, oglinzile amplifică de două, de trei, de patru ori violența acelei rochii, iar Hawk înjură cu voce tare, și sunetul vocii reverberează de parcă ar putea face țândări toate oglinzile alea blestamate înainte să le spargă el cu pumnul.

Pentru că, dacă roșul de pe rochia lui Astrid este sânge, își dă bine seama ce înseamnă: că Astrid a murit sau a dispărut – și la fel și el.

CAPITOLUL 1

ASTRID BRICARD & HAWK JONES

NEW YORK, IANUARIE 1970

Astrid Bricard stă în fața unei vitrine, cu fața aproape lipită de geam, iar gura, obrații – chiar și pistruii – i se arcuiesc într-un zâmbet care aștepta de-o viață să înflorească. O avea ea douăzeci și patru de ani, dar viața adevărată abia acum începe, iar cel mai bun mod de a sărbători ar fi să îmbrățișeze vitrina amplasată în arhiva facultății de modă de la Parsons School of Design. Se apleacă mai mult, lovindu-se cu nasul de geamul care o desparte de rochie.

Majoritatea oamenilor ar vedea o rochie din anii '50, creată de Claire McCardell. Dar Astrid vede o capodoperă a fibrelor. Fiecare piesă vestimentară ia naștere dintr-o fibră și atât. Nici măcar dintr-un fir de ață – nu încă. Doar fibre – curățate, cardate și pieptănate, apoi răsucite, împletite și țesute. O magie din ale cărei vrăji se revarsă valuri de damasc și de stofă, de crepon și catifea voluptuoasă.

— Arăți de parcă vrei să-l trimiți pe dracu' înapoi în iad cu rochia asta.

Astrid scoate un țipăt. De cealaltă parte a vitrinei se află un bărbat; zâmbește în colțul gurii, încredințat că a rostit o replică de agățat bu-nică. Are acel gen de frumusețe degajată care o face să presupună că probabil fusese pe vremuri tipul cel mai popular din facultate.

— Plănuiesc cel puțin să aduc ceva originalitate în Manhattan cu ea, ceea ce replica aia a ta nu va face în vecii vecilor, ripostează ea.

El râde și, în sfârșit, se uită la rochie, nu la ea. Iar Astrid simte o satisfacție ciudată când privirea lui se concentrează asupra unicului element, absolut perfect, al compoziției – panglica aceea care urcă oblic peste un sân, trece pe după gât și apoi coboară oblic peste piept ca să se lege într-o parte.

— Mă gândeam cum ar fi s-o porți, spune ea cu ochii ațintiți asupra panglicii înnodate. Dacă tragi de capătul panglicii, pică toată rochia jos. Cred că îți dă un sentiment...

Se oprește o clipă. Funda aceea este cingătoarea rochiei – unicul element care o susține – și tot ea o face să alunece jos.

— Un sentiment de putere, conchide ea.

Acest bărbat n-are cum să-și închipuie cât de bine s-ar simți o femeie să se știe cu adevărat puternică. Dar Astrid asta visează, iar zâmbetul care i se așterne pe chip în timp ce se îndepărtează este și sprijinul, și puterea ei – dar nu și pierzania.

— Ce-i chestia aia de pe tine? o ia la întrebări la sfârșitul orelor o lungană pe care ditamai coafura afro o face să pară și mai înaltă.

Astrid se uită în jos la ținuta ei.

— Un sacou pe care taică-meu voia să-l arunce.

Lungana pufnește în râs.

— Un sacou bărbătesc. Doar un sacou bărbătesc. Nimic altceva.

— Mă rog, port și lenjerie intimă pe dedesubt, dar legat de asta va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Astrid zâmbește larg și fata chicotește.

— Eu sunt Velvet. Hai să mergem să mâncăm. Dar mai întâi... Graham! răcnește ea și un tip dă fuga spre ele.

— Am mai găsit o prietenă. Ea este...

— Astrid, completează ea în timp ce ies împreună spre strada East 54.

— Eu și Velvet ne-am cunoscut la seral în urmă cu câțiva ani, îi explică Graham. Doi oameni care nu terminaseră liceul și ai căror părinți nu voiau să-i lase să urmeze facultatea de modă.

Zâmbește amuzat, dar Astrid știe că în spatele acestor cuvinte există multe lucruri care nu sunt deloc vesele.

— Nici părinții mei nu vor să mă știe aici, mărturisește ea pe când dau să intre într-un restaurant.